

toch eens moeten gaan kijken hoe het met dit stemburo verder moet.

Een tweede opmerking die DWEKKER, na aanleiding van al dit geschuif, wil maken, betreft het reglement.

De verschuivingen die voor het reglement in dit geval (van oververtegenwoordiging van een afdeling) noodzakelijk zijn, munten niet uit door hun eenduidigheid. Als Toon geen EL-er was geweest, dan was de verhouding KPS-DD 7 - 1 geworden. Trouwens, het is niet reëel te verwachten dat een achtste EL-student in de raad de macht van de afdeling

EL groter zou maken dan nu al het geval is. Zeker niet wanneer de betreffende EL-student Den Heyer zegt, geen gehoor te zullen geven aan de oproep om als EL-er voor EL-belangen te zullen opkomen. In de verkiezingskrant zei hij: "Je vertenwoordigt alle studenten, niet alleen het EL-ras". De KPS-kiezers, die eerder op een program stemmen dan op een persoon, worden door dit reglement volledig in de kou gezet. Zeker, wanneer men bedenkt dat de oververtegenwoordiging van EL-ers in de HR niet aan de KPS maar aan DD te wijten is (4 DD-EL-ers tegen 2 KPS-EL-ers). Daarom zou het helemaal geen gek idee zijn , als de verantwoordelijke organen toch al naar dat Stemburo

kijken, tevens dit kiesreglement eens onder handen nemen.

Ondanks alle invloeden van reglementen op de uitslag van deze verkiezingen, kunnen we gelukkig toch konstateren dat de uiteindelijke uitslag nog redelijk aan de wens van de kiezer tegemoet komt. Het tellen van specifieke KPS en DD stemmers leverde een verhouding van 70% voor de KPS en 30% voor DD op. Hetgeen overeenkomt met een zetelverhouding van 6-2. Zodat we volgend jaar allemaal weer rustig kunnen slapen!

WINST OP DE SERVICE KOSTEN

Geschiedenis

Elk jaar worden opnieuw de servicekosten vastgesteld die de kampusbewoners het komende studiejaar zullen moeten betalen. Hier zit natuurlijk een bepaald gokelement in: hoeveel zal het verbruik zijn?, hoe zullen de prijzen stijgen?, etc.. Op zich is het dus niet vreemd dat aan het eind van een studiejaar blijkt dat er een zekere hoeveelheid geld over resp. te weinig is, wat dan weer met het komende jaar verrekend zou kunnen worden. Er doet zich nu echter een interessant feit voor: als we naar de laatste vier jaar kijken is er steeds winst gemaakt op de servicekosten.

In 1973.....f39.159,--
In 1974.....f82.800,--
In 1975.....f112.570,--
In 1976.....f121.861,--
Totaal.....f356.390,--

(Officiële cijfers van AFZ)

Waar is echter die winst gebleven? Zo'n twee jaar geleden begon men

hier nieuwsgierig naar te worden en het Campusbestuur vroeg dit aan het College van Bestuur. Wat bleek nu: de winst op de servicekosten was gebruikt om een gedeelte van de Kosten van de leegstand op de campus te dekken. Geld dus wat door studenten is opgebracht om hun gas, water linnengoed e.d. te bekostigen. Toen men dit hoorde was men het er vrijwel direct over eens dat dit absurd was. Er werd daarom om de instelling van een *vereffeningsfonds* gevraagd, wat toen bij monde van de heer De Jonge van het CvB toegezegd is. In dit fonds zou om te beginnen de winst over 1976 gestort moeten worden; het volgend jaar zou er dan iets scherper (goedkoper) gecalculeerd kunnen worden m.b.t. de servicekosten, omdat een eventueel verlies dan gedekt is. Op 13 juni 1977 sprak ook de Hogeschoolraad zich uit voor het instellen van zo'n fonds.

JUNI '78

Onderhand zijn we bijna een jaar verder. De afgelopen tijd heeft het Campusbestuur diverse malen aan het CvB gevraagd hoe het er nu met het fonds voorstaat. Ook is het nog niet duidelijk op welke jaarwinsten nog gerekend kan worden, aangezien volgens AFZ (de centrale boekhouding op de TH, waar ook de campusfinancien bijgehouden worden) het boekjaar 1976 geheel afgesloten is en er over 1977 ook al weinig meer te regelen is. De voorzitter van het Campusbestuur (Jasper van der Horst) heeft nu gedreigd dat, als het fondser niet op tijd komt, hij de servicekosten voor het komende jaar zo scherp zal laten berekenen dat er het komende jaar zeker geen winst over blijft.

Blijft natuurlijk de vraag waarom het instellen van zo'n fonds (en het invoeren van een aparte administratie voor de campushuisvesting) een jaar moet duren. Het College van Bestuur had toch kunnen voorzien dat zo tegen juni '78 (nu) de zaak allang rond had moeten zijn, omdat er anders moeilijkheden zouden ontstaan.

Die moeilijkheden zijn er dus nu, want het is toch op zijn minst vreemd dat op het ogenblik de bere-

kening van de servicekosten als een 'chantagemiddel' gebruikt moet worden om de zaak toch nog voor de zomervakantie voor elkaar te krijgen. Bovendien heeft de Sectie Studentenbetrekkingen van de Hogeschoolraad de vragen van het Campusbestuur overgenomen, terwijl ze bovendien van het CvB willen weten wat er met de gelden van de afgelopen jaren is gebeurd, als deze niet meer voor het fonds beschikbaar zijn. Op de kortste termijn zal

het CvB nu dus over de Brug moeten komen, zodat in ieder geval de winst over 1977 in het fonds komt, en de eventuele winst van het volgende jaar niet naar de TH toevloeit, maar naar diegenen die er recht op hebben: de bewoners!

Kees van der Woerdt

bert v.d. neut

Binnen TW is een discussie gevoerd over de vorm van het onderwijs onder de titel "Onderwijs uit vorm". Eén van de discussiepunten was "zelfstandig studeren". Naar aanleiding van deze discussie is dit stukje geschreven.

Binnen de omgeving waar ik mijn werk doe wordt veel over het onderwijs gesproken in termen van het *trimbaan principe*. Men ziet het onderwijs daarbij als een route die de student zo snel mogelijk moet afleggen en waar de docent een groot aantal hindernissen op heeft aangebracht. De student wordt wel geacht zijn hersens te gebruiken bij het nemen van die hindernissen maar hij wordt niet zozeer geacht zelf een mening te hebben over de zin van de volgorde van de hindernissen noch ook de aard of het aantal van deze obstakels. Evenmin wordt het van veel belang geacht dat de student weet hoe de baan in elkaar zit en waarom die baan is samengesteld zoals hij is samengesteld.

Dit principe gaat er van uit dat de docent het allemaal al weet en de student niet. Niet alleen weet de docent alles wat een ingenieur moet weten maar hij weet ook precies hoe het onderwijsproces door de student moet worden ondergaan. Nu praten veel docenten wel in deze geest over onderwijs maar het grappige is dat ze zich vaak heel anders gedragen als ze te maken hebben met een individuele student. Zo worden veel onderwerpen van opdrachten in overleg met de student vastgesteld, wordt de student een flink stuk vrijheid gelaten in de aanpak en heeft de student meestal een flinke invloed op de manier waarop hij wordt begeleid. In menig examenspeechje verklaart de docent veel van zijn leerling te hebben geleerd.

Nu heeft men hiervoor wel een verklaring. De student moet zich eerst door de trimbaanrijstebrijberg van voorkennis heen wurmen alvorens tot zelfstandig studeren in staat te zijn. Deze redenatie roept de vraag op of het atheneum, de basisschool alsmede het kleuteron-

derwijs ook geheel tot de trimbaanrijstebrijberg moeten worden gerekend. Een andere vraag is of het v.w.o. inderdaad mensen aflevert die nog zo onzelfstandig zijn dat ze als onpersoonlijke objecten door een onderwijsmachine moeten worden gemengeld. Persoonlijk geloof ik daar niets van, net zo min als ik geloof dat je zelfstandigheid wordt bevorderd door aan een lopende band te werken. Misschien komt deze merkwaardige tweeslachtigheid in houding van de docent ten opzichte van de student wel voort uit het feit dat het moeilijk is iemand als persoonlijkheid te benaderen als je hem niet persoonlijk kent. Eerstejaars studenten komen als één massa aan. In een massa zie je de mens als nummer. Een massa is bedreigend. Als je een massa niet uit de weg kunt gaan tracht je die massa te beheersen, in banen te leiden. Daartoe gebruik je de macht waarover je beschikt. Pas als je individuele leden van de massa leert kennen ga

ZELF-standig STUDEREN

je verschillen zien en wordt je oordeel persoonlijker en genuanceerder.

Nu heeft de trimbaanmethode wel voordelen. De baan kan immers zo ontworpen worden dat het studieprogramma heel goed wordt uitgestructureerd. Vaak gebeurt dat ook. De docent gebruikt zijn machtspositie dan om het vakinhoudelijke deel van de opleiding goed te verzorgen. De docent denkt dat als de student de trimbaan nu maar netjes afwerkt het onderwijsproces optimaal verloopt. De student ervaart dat onderwijsproces echter op zijn eigen persoonlijke manier. Voor hem zit er te veel dressuur in die trimbaan en te weinig vorming. Hij voelt zich niet serieus genomen voor wat hij is namelijk een mens die bezig is zich intellectueel te vormen. Hij zal de hele opzet vaak als machtsmisbruik ervaren. De prijs die betaald moet worden voor de eenzijdige voordelen van de trimbaanmethode zal dan ook maar al te vaak bestaan uit demotivatie, ongeïnteresseerdheid, fatalisme, wrok, agressie en zelfs tot slaafse volgzzaamheid.

Docenten willen graag zo nu en dan met elkaar praten over hun eigen studententijd van weleer. Het is opmerkelijk hoeveel begrip ze dan kunnen opbrengen voor de problemen van de student die ze zelf ooit waren, terwijl ze toch hoorden tot diegenen die de studie met sukses afmaakten.

Het bovenbedoelde trimbaanonderwijs kan in extremo worden gety-